

af det Offentlige, indtil det ved den endelige Dom kan afgjøres, hvo af Parterne der skal bære dem.

§ 265.

Bed Dommen skal Sagen paakjendes endelig uden anden Henvisning til paafølgende Proceshandling end den, der hjemles ved § 259.

Bevis ved Syn eller Skjøn kan ikke henflydes til Dptagelse efter den endelige Doms Affigelse.

§ 266.

Den endelige Dom skal bestaa af:

- 1) En Fremstilling af Sagens faktiske Sammenhæng.
- 2) De egentlige Domsgrunde (Præmisserne).
- 3) Doms slutningen (Konklusionen).

§ 267.

Alle de faktiske Data, paa hvilke Dommen bygges, maa fuldstændigt og nøiagtigt angives i den. Kjendsgjerninger, som have været Gjenstand for Parternes Forhandling, men som efter Rettens Dpfattelse af Sagen ikke komme i Betragtning, kunne forbigaaes i Dommen, medmindre Retten ffjønner, at der dog muligvis af Høiestret kan blive tillagt disse Kjendsgjerninger Betydning, i hvilket Tilfælde Dommen bør indeholde fornøden Udtalelse, om de kunne anses beviste eller vedgaaede. Ligeledes maa Dommen udtale sig angaaende Kjendsgjerninger, der have været Gjenstand for Forhandling under Sagen, naar Saadant særllgt er begjært af Parterne.

Den i Dommen givne Fremstilling af Parternes mundtlige Angivelser og Ytringer afgiver suldt Bevis for disse, forsaavidt ikke Modbevis imod den føres.

§ 268.

Domsgrundene indeholde en Fremstilling af Retsætningerne saavel som af disses Anvendelse paa det Faktiske i Sagen. Anser Retten en af de anførte Søgmaalsgrunde eller Indsigelser for tilstrækkelig til at begrunde det paastaede Resultat, er den ikke pligtig af indlade sig paa nogen Bedømmelse af de andre. Kun de Kjendsgjerninger, som ifølge Rettens Dpfattelse ligge til Grund for Dommen, bedømmes i Præmisserne.

§ 269.

Doms slutningen affattes paa hidtil brugelig Maade.

§ 270.

Alle Paastande, som ere stillede paa behørig Maade i Overensstemmelse med §§ 166, 167, 168 og 169, maa paakjendes udtrykkeligt eller stilltende. Derimod tages ikke Hensyn til de Tilføielser eller Forandringer i Paastandene, som uden Hjemmel i disse Paragrafers Bestemmelser maatte være foretagne.

Søvrigt affiges Dommen paa Grundlag af den mundtlige Forhandling og Bevisførelse. Hvorledes Sagens faktiske Sammenhæng skal antages at være, afgjør Retten efter frit Skjøn i Henhold til det samlede Indhold af Forhandlingerne og den stedfundne Bevisførelse.

§ 271.

Dommen kan ikke tilkjende en Part Mere, end han har paastaet. Det gælder ogsaa om Bifordringer, saasom paa Renter, Frugter eller Skadeserstatninger. Om Proces-